

Simonetta Greggio

De beschermengel

Uit het Frans vertaald door
Marianne Kaas

DE GEUS

Ouvrage publié avec le soutien du Centre national du livre
– *Ministère français chargé de la culture*. Deze uitgave is mede
mogelijk gemaakt dankzij een bijdrage van het Franse ministerie
van Cultuur – Centre national du livre

De vertaalster ontving voor deze vertaling een werkbeurs van
het Nederlands Letterenfonds

Oorspronkelijke titel *Col de l'Ange*, verschenen bij Stock
Oorspronkelijke tekst © Simonetta Greggio, 2007
© Éditions Stock, 2007

Nederlandse vertaling © Marianne Kaas en De Geus bv,
Breda 2011

Omslagontwerp Berry van Gerwen
Omslagillustratie © Ayal Ardon/Trevillion Image

ISBN 978 90 445 1219 9
NUR 302

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
De Geus bv, Postbus 1878, 4801 BW Breda, Nederland.
Telefoon: 076 522 8151. Internet: www.degeus.nl.

HOEVEEL MENSEN VERDWIJNEN er elke dag op de wereld, lossen op in het niets alsof het leven dat ze hebben geleefd maar een kortstondig oponthoud was?

Mannen die eten gaan halen bij een afhaalchinees en die zich nooit meer laten zien, vrouwen van wie, na een bezoek aan de kapper, de auto wordt aangetroffen met de sleutels nog in het contact. Oude mensen ook die, vanaf een brug, misschien te lang hebben gekeken naar het stromen van de rivier, kinderen op rolschaatsen die op een kermis heel even aan de aandacht van de ouders ontsnappen, heel even maar ... Van die tienduizenden mensen die in Frankrijk vermist raken, duiken de meeste een paar dagen, een paar maanden, minder vaak een paar jaar later weer op. Dikwijls zijn ze dood; degenen die meer geluk hebben gehad, lijden aan geheugenverlies of zijn getraumatiseerd; van een stuk of duizend wordt nooit meer iets vernomen. Zij zijn, zo lijkt het, opgeslokt door een andere wereld. Geen rouwproces mogelijk, geen overgangsriten, geen begrafenis te midden van de verwanten en vrienden die door verdriet zijn overmand. Zij laten een spoor achter zich waarin twijfel,

pijn, ongeloof, verwarring en onzekerheid dooreenlopen. Wat is er met hen gebeurd, waar zijn ze gebleven? Zou iemand hun pad ooit nog eens kruisen en hen niet herkennen, nu ze een pet dragen, of een nieuw kapsel?

De verdwijning van een architect van zesenvieftig jaar is geen opzienbarende gebeurtenis, al had hij zich in zijn kringen dan ook enige faam verworven. Vooral niet als hij bekendstaat om zijn bevestigingen, van hoofd en hart, om zijn leven als geheel dat vroeger met een verrukkelijk ouderwets woord 'losbandig' genoemd werd. Is hij dood of duurt zijn bestaan nog voort daar waar niemand hem kan zien?

IK BEN NU zeventien dagen dood en evenzovele nachten, waarvan één met volle maan.

In volle vlucht uit de lucht geschoten bleef ik een moment als aan mijn plaats genageld, toen stortte ik neer. Er is niets van me over, alleen overgevoelige zenuwen en een gulzige adem die zwakker wordt. Ik ben niets dan een heldere schaduw, een rimpeling duistere lucht. Een woedend brullen, een frustratie.

Ik ben vol razernij om een zo snelle, zo vroege dood, terwijl zo veel dingen nog in de steigers staan. Dat alles tot stilstand is gekomen zonder enige waarschuwing vooraf, zonder een voorteken, een droom op z'n minst, dat vervult me met grenzeloos onbegrip. Geen serafijn heeft zich sindsdien gemanifesteerd, geen demon op wie ik mijn woede kan richten. Zelfs de tunnel, met aan het eind mijn oude hond aan de lijn gehouden door een glimlachende engel, was voor mij niet weggelegd. Voor mij geen gevleugeld fanfareorkest om me met geschal van hemelse trompetten te ontvangen.

Wat voor mij gelukzaligheid was, meet ik af aan de maat van wat ik ken: als mij zou worden gevraagd wat ik

me wens bij wijze van paradijs, dan zou ik antwoorden: 'Teruggaan, terug naar Toscane, naar Le Crete; leven, tot in lengte van dagen, in wat voor mij Eden was. Elke ochtend opstaan met aan de einder de rode zon, elke avond gaan slapen in de armen van hem die altijd al mijn liefste was, omgeven door de geur van vochtig gras.'

Maar het ziet er niet naar uit dat het zo zal gaan. En het zou me hoe dan ook niet bevallen. Al mijn geliefden heb ik liefgehad.

Mijn leven was helemaal mijn eigen creatie, ik had het ontworpen naarmate ik verder kwam. De wereld was mijn speelplaats, ik zette mijn tanden in de dagen, en elke ochtend was mijn honger terug. Nu zweef ik boven wat eens mijn leven was. Toch lijkt het of ik mijn slaapkamer maar weer binnen hoefde te gaan, mijn bed maar hoefde op te zoeken. Mijn slaap zou diep zijn, en morgen bij het aanbreken van de dag zou ik, nog nauwelijks wakker, mijn 'werkkleding' aanschieten, een broek en een hemd beide vervaald door te veel wasbeurten en reizen. Snel zou ik naar mijn tekentafel gaan, de kop thee in de hand, mijn ontwerpen zou ik bekijken met een ochtendblik, mijn kritische en nieuwe blik. Alles zou zijn zoals altijd, mijn douche gloeiend heet en daarna koud, de gedachten die zich verdichten zoals de nevel boven de tuin achter het open raam, en misschien zou Ami nog niet meteen zijn opgestaan, misschien zou ik de gelegenheid te baat nemen om hem een kus te ontfutselen, een wat bitter smakende kus, de eerste ...

Dat van dat alles van nu af aan niets meer over is, dat mijn werktafel vol ligt met onvoltooid gebleven projecten, dat Ami, mijn beminde, zijn verdriet al vergeet, dat de pijpen van mijn broek, de mouwen van mijn hemd leeg

blijven, dat mijn bed koud is en mijn douche opgedroogd en het raam dat uitkijkt op de tuin dicht ... Niets beweegt onder dit duistere gewelf, geen zwaard daalt neer om me te treffen, geen hand legt zich op mijn voorhoofd.

En jij, Blue ... jij die nog geen blikje sardines openkrijgt zonder mij, jij die nooit anders hebt gehuild dan op mijn schouder, jij die nooit hebt kunnen lachen zonder je lach te delen met mij ... dat jij, m'n schat, mijn tweede ik, mijn onafscheidelijke, dat jij alleen achterblijft ...! Mijn woordeloze opstandigheid stijgt op naar een dove hemel.

Eerst dacht je aan een geslaagde ontsnappingspoging. Dat was al eens voorgekomen, een plotselinge verliefdheid, de wervelstorm die meesleept, een paar dagen, een week van extase. Een stuk zee en kokospalmen, omlijst door de openslaande deuren in een kamer waarvan de luxe niets persoonlijks heeft, de zoele bries die de uitgeputte lichamen droog maakt. Maar op de een of andere manier liet ik altijd iets van me horen. Deze keer niet. Bovendien vond ik Ami lief, en jij kent me goed genoeg om te weten dat ik trouw kan zijn, op z'n minst in het prille begin van een liefdesverhouding.

De week volgend op mijn verdwijning zou ik naar Japan gaan met Alan, mijn rechterhand. De reis was al lang van tevoren vastgelegd. Het project dat me zo nauw aan het hart lag, dat merkwaardige park dat ik zo had ontworpen dat het vanuit een vliegtuig te lokaliseren zou zijn, van bovenaf gezien te 'lezen' was. Dat project viel in het water. Alan zat met de handen in het haar, samen zijn jullie naar de politie gegaan, te laat, of te vroeg, ik verbleef al elders, nu ja, 'verbleef' is bepaald niet het juiste woord, 'dreef' geeft de situatie waarschijnlijk beter

weer. Daarna gebeurde er niets meer. Alan werd al snel aangenomen door een concurrerend bureau, ons bureau ging dicht. Tijdelijk, zeiden jullie bij wijze van troost, maar inderdaad, met drie stagiaires kon het niet blijven draaien.

Ami heeft gehuild tot zijn ogen er opgezwollen van waren. Dagen achtereen heeft hij in bed naar het plafond liggen staren, toen op een avond is hij uitgegaan, heeft naar een niet onknappe jongen geglimlacht en zich een enorm stuk in de kraag gedronken. Of hij met hem mee naar huis is gegaan, dat heb ik niet willen weten.

In feite is er niets waarnaar ik zo terugverlang als naar het genot. Ik ben altijd meer een genieter dan een wel-lusteling geweest, eerder teder dan ontuchtig. De sensualiteit en de zachtaardigheid van mijn minnaars mis ik, meer dan al het andere. De lichtzinnigheid van Jason, die goedlachs was en wispelturig, de ernst van Dieter, zijn ascetisme, zijn droefgeestigheid soms, de schoonheid van Tierney, die sierlijk was als een pop, het zwijgen van de sombere, gepassioneerde Hadid, de onbedorvenheid van Pier Ander, een tikje te jong voor mij, en mijn Ami, mijn mooie efebe met zijn gekrulde lokken, veel te jong, ook hij. Mijn vriendjes van het moment, en jij en ik, al heel lang leefden we allemaal met elkaar. Een meisje dat niet eenkennig is, een dandy met een niet onberispelijke levenswandel, en dan die stoet sexy jongens die onbekommerd bij ons in- en uitliepen ... er was reden genoeg waarom conformistische lieden aanstoot namen aan onze levensstijl. Maar tegenwoordig heet tolerantie onverschilligheid, conformisten bestaan niet meer, anonimiteit is wat redt en wat te gronde richt. Je

gaat op in een vervloeiende massa, niemand is ooit nog gechoqueerd of verbaasd. Dat alles weet jij, Blue. Wij hebben gekozen voor lichtzinnigheid en zorgeloosheid, we hebben ons erin ondergedompeld, vol wellust hebben we erin rondgezwommen. De breuk is voor mij abrupt en onverwacht geweest. Voor jou stortte de wereld in, in slowmotion.

De dag na mijn verdwijning heb je een opgeruimd en ironisch bericht achtergelaten op de mobiele telefoon. 's Avonds heb je nogmaals een, minder ironisch, nerveuzer, bericht achtergelaten om te zeggen dat ik op z'n minst mijn tandenborstel had kunnen meenemen. In de loop van de nacht heb je een paar maal geprobeerd om me te bellen, en telkens heb je opgehangen nadat de telefoon vier keer was overgegaan. Je had genoeg van mijn stem op de voicemail.

Op de derde dag begon je ongerust te worden. De vijfde dag, toen je, woedend en angstig, mijn kast nakeek, met de mobiel tegen je oor gedrukt, hoorde je het signaal van mijn telefoon overgaan in de zak van een van mijn broeken. Een reusachtige krab nestelde zich op je borst en omklemde je hart. Toen je weer kon ademen, deed dat pijn alsof je water had binnengekregen. Alsof je bijna verdronken was en al hoestend en snakkend naar lucht terugkeerde naar het leven. Je hebt mijn berichten afgeluisterd, je hoorde je eigen stem evenals die van enkele van mijn vrienden. Ook waren er de berichten van Alan en van Ami, die steeds hysterischer werd. Toen gaf de batterij het op.

Terug naar af. Niet alleen had ik – kennelijk – niets meegenomen voor op reis, maar bovendien had ik mijn

telefoon achtergelaten. Al heb ik dan vaak gescholden op die nieuwe vorm van slavernij waarvoor iedereen sneller is gezwicht dan voor welke andere slavernij dan ook, je wist dat ik nergens naartoe zou zijn gegaan zonder mobiele telefoon. Mijn respect voor mijn medewerkers, voor mijn klanten ook, was te groot.

Ami kwam bij je langs, maar tegenover zijn ontredde-
ring stond je machteloos. Hij dacht dat ik je had verteld
over onze laatste ruzie. Hij verdacht je ervan mijn af-
tocht te dekken. Hij meende dat ik het had uitgemaakt –
op een wat laffe manier, maar vooruit ... Hij heeft je het
vuur na aan de schenen gelegd, je stortte in. Je barstte
in tranen uit en vluchtte de badkamer in. Toen je, enig-
zins gekalmeerd, weer tevoorschijn kwam, heb je hem
deelgenoot gemaakt van je vrees. Je kon nauwelijks pra-
ten, zo angstaanjagend was het wat je zei. Je joeg hem de
stuipen op het lijf, dat was het enige wat je bereikte. Hij
kon je niet helpen. Ami woont nog bij zijn ouders, hij is
 bezig zijn studie af te maken en geld heeft hij niet, be-
halve de leuke bedragjes die ik hem toestop. Toestopte,
bedoel ik. Ik ken mijn Ami, het is een lieve jongen maar
hij is niet al te snugger. Tot dan toe had hij jou altijd als
een rivale gezien; in zijn geest is er, als je van iemand
houdt, minder ruimte om van iemand anders te houden.
Hij is niet grootmoedig en niet lucide genoeg om te we-
ten dat hoe meer je liefhebt, hoe meer je in staat bent
lief te hebben en hoe meer het hart openstaat voor alle
soorten, genres, manieren van liefhebben. Ami is een
hoertje, zeker, maar een innemend hoertje. In zijn visie
is het prettiger en gepaster om te houden van degene
door wie je je laat onderhouden dan om niet van hem
te houden. Hij is mooi en jong, en in mijn ogen was dat